

17. července

BL. TEREZIE OD SV. AUGUSTINA A SPOLUSESTER, PANEN A MUČEDNIC

Bosé karmelitky z kláštera Vtělení v Compiègne [kompiéň] jsou prvními blahověčenými mučednicemi Francouzské revoluce. Roku 1790 byly zrušeny ve Francii všechny kontemplativní kláštery, brutálně pronásledované křesťanství mělo být nahrazeno kultem Nejvyšší bytosti. O Velikonocích roku 1792 nabídly sestry své životy Bohu jako smírnou oběť za pokoj pro církve a pro svou zemi, tento úkon obětování pak denně vkládaly do mše svaté. Od září 1792 se musely v malých skupinkách skrývat ve městě a žít svůj řeholní život v neustálém nebezpečí prozrazení. Dne 24. června 1794 byly zatčeny a uvězněny. Byly odsouzeny pro svou věrnost církvi a řeholnímu stavu. Před popravou obnovily své sliby do rukou převorky Terezie od sv. Augustina. Dne 17. července 1794 v Paříži pod gilotinou zahynulo čtrnáct sester a dvě laické služebné, jejich těla byla vhozena do masového hrobu. Pouhých deset dní po smrti sester došlo k tzv. thermidorskému převratu, který znamenal ukončení nejhoršího teroru. Sestry byly blahověčeny 13. května roku 1906 papežem Piem X.

Společné texty o více mučednicích, nebo o pannách.

Modlitba se čtením

HYMNUS (nápěv č. 6)

Zima už přešla, můj milý se blíží,
za zídkou stojí, do oken se dívá,
podoban lani mřížovím nahlíží
a srdce zpívá.

Ženich je tady, naproti Mu jděte,
ta slova pannám prozíravým patří,
ty, které slyší „zůstaňte a bděte“,
ty Pána spatří.

V pracích i spánku vaše srdce chtěla
bdít spolu s Kristem, být Mu stále blíže,
ve prospěch Církve – tajemného těla
nést tíhu kříže.

On vám svou smrtí otevřel zdroj síly,
abyste Jemu daly slabost svoji,
v křehkosti své vzdor hříchu zvítězily
v bolestném boji.

V bouřlivých dobách vaše lampy svítí,
jste solí země, kvasem, světlem světa,
jste setbou, která hlad po lásce sytí
a skrytě vzkvétá.

Vejděte, panny, v radost Pána svého,
kde On sám setře každou slzu z tváře,
kde bude světlem města nebeského
Beránka záře.

Otci i Synu, Duchu ať vše zpívá,
chválena od nás buď Trojice Svátá,
přijď brzy, Pane, už se připozdívá,
ó, Maran atha! Amen.

PRVNÍ ČTENÍ

Z Písňe písni

2,1-5.8-14.16-17a; 7,10;8,6

Vztyčil nade mnou korouhev lásky

Jsem polní narcis, údolní lilie. Jak lilie mezi trnám, tak má milenka mezi dívkami. Jak jabloň mezi lesními stromy, tak můj miláček mezi jinochy; s rozkoší sedám v jejím stínu, její plod sládně pro moje ústa. Zavedl mě do vinného sklepa, vztyčil nade mnou korouhev lásky. Posilněte mě koláči z hrozinek, osvěžte mě jablky, neboť jsem chorá láskou. Hlas mého miláčka! Právě přichází, běží po horách, skáče po pahorcích. Můj miláček se podobá gazele nebo kolouchu laně. Hle – už stojí za naší zdí, dívá se okny, nahlíží mřížovím. Můj miláček se ujímá slova a říká mi: „Vstaň, pospěš, moje milá, moje holubičko, moje krásko, a pojď! Hle, už přešla zima, déšť přestal a minul. Květy se objevily na zemi, přišel čas ke zpěvu, vrkání hrdličky je slyšet po kraji. Zrají plody fíkovníku, pou-pata révy voní. Vstaň a pojď, moje milá, moje krásko, pojď! Moje holubičko ve skalním úkrytu, v dutině srázu, ukaž mi

svoji tvář, ať slyším tvůj hlas, vždyť tvůj hlas je líbezný a působná je tvoje tvář.“ Můj miláček patří mně a já jsem jeho, on pase mezi liliemi. Až se ochladí den a prodlouží stíny, vrať se! Jsem miláčkova, ke mně se upíná jeho touha. Neboť silná jako smrt je láska.

ZPĚV PO PRVNÍM ČTENÍ

Zj 2,10; 3,10; Pís 8,6

Nic se neboj utrpení, které na tebe čeká. * Neboť silná jako smrt je láska.

V. Já tě zachovám v hodině zkoušky. * Neboť.

DRUHÉ ČTENÍ

Ze spisu „Cesta k dokonalosti“ od svatě Terezie od Ježíše

(rukopis z Valladolidu, kap.12, 1-3; upravený překlad P. Vojtěcha Kohuta)

Život dokonalého řeholníka a důvěrného přítele Božího je jedno dlouhé mučednictví

Na cestě k dokonalosti se nám zdá všechno obtížné, a právem, neboť je to válka, kterou vedeme sami proti sobě. Sotva se však pustíme do práce, Bůh nám udělí tolik milostí a působí v duši tak mocně, že se jí zdá nicotné všechno, co může vykonat v tomto životě. A když jsme, my řeholnice, udělaly tolik, že jsme se z lásky k Bohu vzdaly své svobody a podřídily ji rozhodování jiného člověka, proč se tedy zdráháme umrtvovat své nitro, když nás to činí dokonalejšími a získává nám to více zásluh než vše ostatní a vše konáme s větším potěšením a pokojem? K tomu dospějeme, když poněáhu, krok za krokem, nebudeme následovat svou vůli a své sklony ani v nejmenších věcech, až tak bude tělo zcela poddáno duchu.

Všechno, nebo téměř všechno záleží na tom, abychom odložily všechnu zneklidňující starostlivost o nás samotné a o naše pohodlí. Kdo totiž začne opravdově a upřímně sloužit Bohu, nemůže mu chtít obětovat nic menšího, než svůj život. Když mu již vydal svou vůli, čeho by se bál? Opravdový řeholník, nebo člověk oddaný modlitbě, jenž dychtí zakoušet Boží dary, musí být ochoten pro Boha i zemřít, ba dosáhnout mučednictví. Ostatně což nevíte, že život dobrého řeholníka,

totiž toho, kdo chce patřit k velmi důvěrným přátelům Božím, je jedno dlouhé mučednictví? Dlouhé, protože v porovnání s tím, jak byla mučedníkům v mžiku štáta hlava, lze je právem nazvat dlouhým, trvajícím po dlouhou dobu. Avšak život je krátký. A pro některé velmi krátký. A cožpak víme, zda náš život nebude tak krátký, že skončí hodinu nebo jen okamžik poté, co jsme se rozhodly bezvýhradně se oddat službě Bohu? I to by se mohlo stát. Nespoléhejme teď proto na to, co jednou skončí, a tím méně na život, jehož ani jediný den nemáme jistý. Každá hodina by mohla být poslední: a kdo by ji nechtěl dobře využít?

Věřte mi tedy: tato myšlenka je velmi účinná. Učme se proto a navykejme si ve všem odpírat své vůli, což se nám jistě nebude dařit okamžitě a hned. Ale budete-li se snažit poctivě, uvidíte, že toho pomalu nakonec dosáhnete, a ani nebudete vědět, jak se vám to podařilo.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. 1 Petr 4,13-14

Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, * abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení.

V. Blaze vám, když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno,
* abyste.

Ranní chvály

HYMNUS

Vaše jsem zde na světě.
Co žádáte, řekněte.

Vaše jsem, že jste mě stvořil,
Vaše jsem, že jste mě spasil,
Vaše za to, co jste zasil,
pro mě do hoře se vnořil,
čekal, ke mně zahovořil,
Vaše, že mě vedete:
Co žádáte, řekněte.

Moje srdce tady vizte,
vkládám je do Vaší dlaně,
tělo, duši odevzdaně,
nitro, oddané Vám jistě,
sladký Manželi můj, Kriste,
doufám, že je přijmete:
Co žádáte, řekněte.

Tábor, nebo Kalvárii,
poušť, či oázu mi dejte;
ať jak Job jen v žalu žiji,
nebo za Jana mě mějte;
jsem sad plodný, rozhodněte,
či planý, jenž nekvete?
Co žádáte, řekněte.

Smrt mi dejte, nebo život,
zdraví, nebo nemoci,
čest, či hanbu z bezmoci,
mír, či válku odpudivou,
sílu, slabost pohoršlivou,
přijmu vše, co vyřknete:
Co žádáte, řekněte.

Vaše jsem zde na světě.
Co žádáte, řekněte.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Prozíravé panny, upravte své lampy. Ženich je tady, jděte mu naproti!

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, tys dal blahoslavené Terezii a jejím spolusestrám odvalu nabídnout život jako smírnou oběť lásky v čase pronásledování církve. Učiň, prosíme, ať i my dorůstáme do plnosti tvé lásky a sami sebe přinášíme v oběť živou, svatou a tobě milou. Skrze tvého Syna...

Nešpory

HYMNUS+ (nápěv č. 8)

Kristovy panny slavme dnes:
se srdcem čistým, s písní chval
šly za Kristem, jak on je zval.
Kéž zazní já sot náš a ples.

Lilie čistá, Ježíši,
nevinnost svatou ochraň v nás,
lsti vládce temnot odvráť zas,
ty, Králi panen nejčistší.

Tak drahá je ti láska těch,
jež daly se ti bez výhrad!
My zradili tě tolikrát,
kajícně vracíme se zpět.

Zbloudíme-li na cestách svých,
ty, milosrdný Otče náš,
na cestu správnou doved' nás.
K té prosbě patří i náš dík.

Ježíši, z Panny zrozený,
zněj tobě věčně píseň chval,
s Otcem i Duchem kraluj dál,
jak v nebi, tak i na zemi.

Nebo:

V sobě nežiji již víc,
bez Boha žít nedokážu,
a tak tedy bližním vzkážu:
„Co je život, ne-li nic?
Je to smrtí na tisíc;
žije pravý život víra,
když zmírám, že neumírám.“

Tento život, jež zde trávím,
zbavený je života
a je stálá nicota,
až dokud tě nepozdravím.
Slyš, Bože, co tady pravím:
že nechce tak žít má víra,
že zmírám, že neumírám.

Po tvé blízkosti jen bažím;
jaký život mohu mít,
jak se smrtí dá se žít,
s největší, jakou jsem zažil?
Věřu, že se velmi snažím,
ale osud takový mám,
že zmírám, že neumírám.

Vysvobod' mě z této smrti,
Bože můj, a život dej mi,
pevné pouto ze mne sejmi,
které mě tak těžce drtí,
zruš, prosím, mé ochrnutí,
touha spatřit tě mne týrá,
že zmírám, že neumírám.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Kristovy panny, musely jste mnoho zápasit a trpět, radujte se s Pánem navěky.